

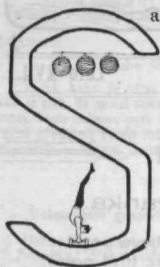

CVETINOMIRSKI:

Večer v gozdu.

(Dalje.)

II.

amo nekaj zakasnelih svetlih solnčnih žarkov je še plesalo med starikavimi vrbami na livadi ob potoku in se borilo z gostečim se mrakom, hušknilo za hip v grmičevje in se skrilo, a se zopet poredno zasvetlikalo na planem, nato pa nenadoma kakor roj bajnih zlatih veveric bliskoma spolzelo po deblu visoke smreke navzgor v košato vejevje in ugasnilo za vedno ... Takrat je zatonilo solnce za gorami, in le še ozek, rdečežareč pas je počasi tlel na obzorju; nato je tudi ta ugasnil — in zemljo so prepregle čezinčez kakor hribi ogromne sence ...

Tinka je stopila v gozd, z mahom prerasla steza se je pod veličastnimi kronami bukev in smrek polagoma vzpenjala v breg. Mogočna, v nedogled vrsteča se debela smrek so se kakor orjaške postave rimskih vojščakov z dolgimi sulicami v rokah odražala iz morja mraka; skozi odprtine vejevja zroče nebo je bilo temnomodro in se je počasi užigalo, vedno več žarečih zvezd je trepetalo na njem ... Sveto tišino gozda je motil s svojim otožnim, a vendar tako lepim žvižganjem samo kos, ki se je zibal na vršičku bližnje visoke smreke, in pa taščica, ki je plaho gostolela v grmovju za stezo. Zavita v skrivnostni mrak je stopala Tinka kakor zlatokrila kraljičica skozi tajinstvene prostore gozdovja; njena duša je sanjala tedaj najlepše sanje, skozi njeno srce je tiho šel čar večera in jo je naposled docela upijanal s svojo sladkostjo ... Vsak najmanjši šum vejevja, vsak glas, vsak utrip gozda je bil zdaj njenim ušesom drag; iz mrakovja, iz tistega mehkega morja sivine vijoče se podobe hrastov, tenkih brez in vitkih, z gibko srobotjo od vrha do tal ovitih jelš so se ji zdele kakor drage podobe iz pravljic — vse je govorilo in šepetalo tam v mrakovju okrog nje, vse se je premikalo in gibalo, šumelo in cvetelo, zdaj belelo zdaj črnelo, rosilo na tla zdaj biserne, zdaj zlate cvetove, bližalo se ji z belimi rokami in jo vabilo, nato se pa zopet umikalo in pogrezalo nazaj v mrakovje ... Oživila je gošča, gostolenje taščice v njej je zvenelo sladko vsenaokolo ... In kos na smreki je žvižgal dalje, žvižgal je že pesem uspavanko; vedno rahlejši in tišji so bili njegovi glasovi ...

Gozd se je odprl, vzravнала se je steza, daleč naokrog se je razprostiralo gosto grmičevje — Tinka je dospela na obširno samotno jaso. Pa ne, ni bila samotna ta jasa, vsa živa je bila, tako lepa, tako bajnočarna; Pod vejevjem drevja se je zganilo — plahutanje nevidnih perutnic skozi gozd — nato se je oglasil nekje v bližini, skrit v leščevju, slavec in je začel prepevati. Dolgo je pel slavec, tako milo in blagoglasno, kakor da ubira nežna roka angela svoje drhteče strune. Tinka je vsa zavzeta in radostna poslušala, na njenih licih se je izprehajal srečen smehljaj, njen korak je bil lahak in prožen; toda hodila ni hitro, ni mogla hoditi hitro — zakaj bilo ji je, kakor da je zajeta v sladak sen, kakor da zvene okrog nje pesmi rajskih ptic . . . Čez dolgo časa se je oglasila nekje v daljavi sova. „Skovik! Skovik!“ — je udarilo dvakrat — trikrat kakor s kladivom v glupo večerno tišino, potem pa je bilo zopet vse tiho. In tistikrat je slavec kakor osramočen utihnil; skupno s sovo ni maral prepevati . . .

Hipoma je jasa vsa zadrhtela in zabelela, kakor od gorečih sveč osvetljena — mesec je bil posvetil iznad hriba, plaval počasi kakor težka, s cekini obložena barka vedno dalje in rezal v bleščečo črnino neba dolge svetle brazde ter razlival na zemljo svojo srebrno, mehko luč. Takrat se je Tinka nenadoma polglasno zasmejala, plosnila in od veselja poskočila: Iz bičevja na jasi je planil zajec, velik in dolgouh; posluhnil je za hip in na zadnjih dveh nogah čepé, život zravnán, je pomigal s svojimi dolgimi ušesi, nato pa se je zopet potuhnil nazaj v goščo. Tinka si je položila prst na usta in se nehala smejati, da ne bi prepodila tako zajca. In res je zajec zopet kmalu pokukal iz goščavja, a le toliko, da se je videla njegova glava z migajočimi ušesi; postavil se je na zadnje noge in se pospel čisto pokonci, tako da je bil podoben svetemu Galu v pratiki — samo toliko, da ni imel na prednjih dveh nogah nobenih drv; potem je oprezal na vse strani ter strigel z ušesi. Tinki se je zdelo vse to tako kratkočasno, da se je zopet glasno zasmejala. To je zajca splašilo; jezno je lopotnil z zadnjima nogama ob tla, se zaletel iz goščavja in v drznih skokih oddirjal preko jase po hribu navzdol v gozd . . . Tinka je zrla za njim, dokler ji ni izginil naposled izpred oči; tako vseč ji je bil ta zajec, da še dolgo ni mogla pozabiti nanj . . .

Sedla je na mehki mah kraj steze, ki je bila na tem kraju široka kakor pot, in se je zastrmela na drhteče, od mesečine posrebreno grmovje vsenaokrog. Valujočemu jezeru je bila podobna ta obširna, sredi gozda razprostrirajoča se jasa s svojimi skrivnostnimi, kakor valovi nemirnimi grmovi. V visoki praproti, ki se je tod bohotila, se je potapljala Tinka skoraj do vratu, ko se je zopet dvignila in napotila dalje. Vedno lepše je svetil mesec; jasa je žarela kakor posuta z belim, svežim, lesketajočim se snegom, praprotje je šumelo in se zibalo. Zrak je dehtel opojno in omamno, presladko je pel v gošči še vedno slavec. Omamljena od vse te lepote je strmela Tinka predse, je stopala še bolj počasi kakor prej in

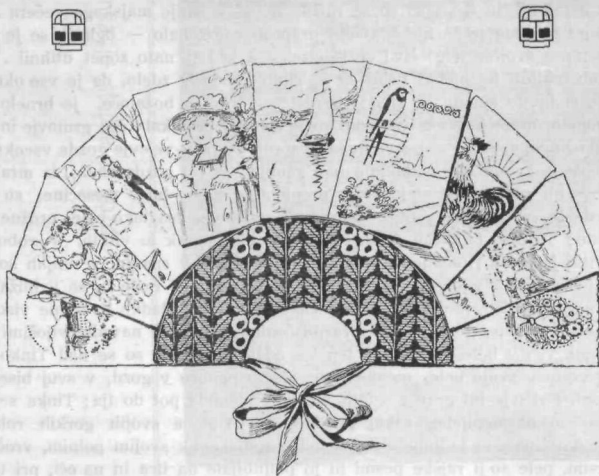
Tinka je stopila v gozd . . .

je napeto in pozorno poslušala slavčeve pesmi; zdelo se ji je, da prepeva slavec le njej na čast ...

Koncem jase, prav v Tinkini bližini, je hipoma votlo zabobnelo: skrit med bičevjem in robidevjem je šumel v globoki strugi uren gorski potok ... Tinka je hitela k potoku, ker je bila žejna; varno je stopala po bregu navzdol — med vejevjem se je že lesketala v mesečini vodna gladina. Tisti hip je zbežalo od tam troje lahkonomih srn: vse tri ponosne in brhke hčere svobode, ki so se bile ravno napajale s svežo gorsko vodo, so skokoma oddirjale proti gozdu ... Tinka je pokleknila na rob potoka, zajela si je z dlanmi vode, jo nesla k ustom in pila v hlastnih požirkih; nato je šla nazaj na jaso, se zleknila na mehki mah in položila jerbašček z malo južino poleg sebe. Trudna je bila, že se je je lotevala dremavica, v njene misli so se začele mešati sanje. Kraj nje je tako ljubo šumljal gorski potok, okrog nje je dihala odprta, z mesečino čarobno razsvetljena jasa, za jaso pa se je v temnem krogu širilo gozdovje, mrko in skrivnosti polno. Kosovih in taščičinih pesmi ni bilo nikjer več čuti; samo slavec je še prepeval, a prav rahlo in tiho; nato je tudi ta umolknil, in čez jaso so se razlile nebeške sanje majskega večera ... Samo tuintam je še kje v visoki praproti začvrčljalo — oglasil se je bil za hip s svojim „čiv! čiv! čiv!“ čížek, a je koj nato zopet utihnil ... Toda vkljub tej mehki tišini se je Tinki vendarle zdelo, da je vse okrog nje čudovito šumno in živo: Ozračje, gorko in božajoče, je brnelo in zvenelo, mesečina, vsa srebrna, se je zvonko pretakala čez grmovje in je kakor opojen južni veter valovila praprot na jasi, vejevje gozda vseokrog pa se je zvončkljaje sklanjalo nad zemljo ... Od gozda zadaj, iz mraka, ki je bil zdaj vijoličast in se je prepletal s svetlo lučjo mesečine, so pa rasle in se razvijale velike, čudokrasne postave, vse tako bele, prožne in čiste; to niso bila več debela drevesa, debela smrek in vitkih, s srobotjo ovitih jelš ... Tinka je zaspala in zasanjala; in v spanju, v sanjah so se tiste iz mraka vijoče postave vedno bolj razvijale, rasle in se ji bližale; k njej so prišle iz gozda, iz vijoličastega mraka, sladke in sočne visoke device, prelepe gozdne vile z razpuščenimi, po hrbtu navzdol vijočimi se lasmi, vse v bele, zlatotkane tenčice odete; sklonile so se nad Tinko in jo vzele v svoje bele, mehke roke, da jo poneso v gozd, v svoj biserni grad. Daleč je bil grad gozdnih vil, daleč je bila pot do tja; Tinka se je blaženo nasmehljala, zakaj gozdne vile so jo na svojih gorkih rokah mehko zibale in jo ljubeče kakor matere stiskale k svojim polnim, vročim prsim, pele so ji rajske pesmi in jo poljubljale na lica in na oči, pri tem pa so se s svojimi gibkimi životi vile vedno dalje nazaj proti gozdu. Tam je že čakala zlata kočija, ki so vanjo sedle gozdne vile s svojo majhno najdenko v naročju. Tinka je za hip odprla oči in neizrečeno se je začudila; zakaj takoj je spoznala svoje znance iz gozda ... Pred kočijo namreč so bile vprežene one tri lahkonomne srne, ki so se bile poprej napajale v gozdu, za kočijaža pa je bil zajec, tisti dolgouhi zajec, ki je bil zbežal poprej preko jase in ki se mu je bila Tinka tako smejala; robove kočije

pa so bili zasedli sami ptiči, tisti ptiči namreč, ki jih je bila Tinka tako pazljivo poslušala; vsi so peli — kos in slavec spredaj, taščica in čížek zadaj, pod vozom pa je plahutala sova . . . Gozdne vile so dale znamenje, zajec na kozlu se je vzravnal, počil z bičem in nategnil vajeti, srne so napele vratove, poskočile in potegnile — in že je v diru šumela zlata kočija skozi gozd . . . Bliskoma so vozile srne, zajec je veselo pokal z bičem, ptiči na robovih kočije so vsi skupno prepevali in žgoleli — gozdne vile pa so s svojo najdenko v naročju slonele na mehkih sedežih in se kakor beli, lepi angeli sklanjale nad Tinko, ki je zopet zaprla oči in zadremala, omamljena od te krasne vožnje. Koder je šumela kočija, koder so skozi gozd zvončkljali srebrni zvončki, obešeni na lične komate vozečih srn — tam so rosili z drevja sami žametni cvetovi in so se trkljati po tleh sami zlati cekinčki . . . Tako se je peljala Tinka kakor ponosna kraljica proti bisernemu gradu gozdnih vil . . .

(Konec.)

Nastenski okrask iz razglednic

